

Hegyvidéki diák sikere Ausztriában

Jánka Eszter nyerte az ENSZ nemzetközi ifjúsági rövidfilmpályázatának fődíját. Az elismerést Bécsben, a világszervezet ottani székhelyén vette át. A versenyt az ENSZ tájékoztatói szolgálata és a This Human World elnevezésű osztrák emberi jogi filmfesztivál szervezte. A díjátadó után kérdeztük a Budapesti Német Iskola tizenegyedikes tanulóját.

Milyen apropóból hirdették meg a versenyt?

– Az emberi jogokkal foglalkozó ausztriai filmhét egyik része volt, amire német iskolák küldhettek be pályamunkákat három kategóriában: migráció/menekülés, fenntarthatóság és globális felmelegedés témakörökben.

Egyedül készítetted a filmedet, vagy másokkal együtt?

– Önálló munkával jelentkeztem, a migrációs témakörben. Úgy kellett a versenymunkát elkészítenünk, hogy a kategóriára jellemző mondanivaló az emberi jogok oldaláról világítsa meg a témát.

A te filmed miről szólt, vagy mit jelképezett? Egyáltalán, hogyan képzelje el, akinek nincs módja megnézni?

– Nagyjából egyperces animációs film, nem konkrét emberről szól, ezért a figurának csak a sziluettje látszik, azt sem tisztázva, hogy férfi vagy nő az alak. Ez azért fontos, mert a film lényege maga a menekülés folyamata elképzelt természeti és városi környezetben, erdőből indulva, fák között rohanva, majd vízben, később utcákon át.

Mit nyertél vele?

– Külön indultak a versenyben az osztrákok és külön a nemzetközi mezőny. Az osztrákoknál az első három helyezettet díjazták, a nemzetközi versenyzők közül csak az elsőt. Ezt nyertem meg én.

Mekkora volt a mezőny?

– Nem tudom pontosan, mert a pályamunkák felsorolásánál is csak példaként említettek meg tizenegy országot, de az biztos, hogy Európán kívül még Ausztráliából is érkezett versenymű. A díj mellé egy kézi kamerát kaptam ajándékba.

Mit szóltak a győzelmedhez az iskolában?

– A rajzórán tudtam meg, hogy nyertem. Valójában fogalmam sem volt arról, milyenek az esélyeim, mert nem láttam a többi filmet, így viszonyítani sem tudtam a saját munkám a másokéhoz. Amikor megtudtam, hogy győztem, nagyon örültem! Szerintem az osztálytársaim is, jó érzés volt, amikor azt mondták, hogy büszkék rám. A tanárok közül is nagyon sokan jöttek gratulálni, olyanok is, akik engem nem is tanítanak.

Honnan kaptál kedvet az animációs filmekhez?

– Nyolcadikban jelentkeztem a Budai Rajziskola animációs kurzusára, ott nagyon megszerettem ezt a műfajt. Három évig jártam oda, idén már az egyéb elfoglaltságaim és kötelezettségeim miatt sajnos nem tudtam folytatni. De ez a három esztendő nagyon sokat adott.

Van vagy volt valaki, aki e téren nagy hatással volt rád?

– A Kossuth-díjas rajzfilmrendező, Rofusz Ferenc tartja az animációs kurzusokat – ő az, akinek a nevéhez az első magyar Oscar-díj fűződik! Főleg az ő személye miatt jártam oda.

Tud a győzelmedről? Mit szólt hozzá?

– Örült és gratulált. Csak azt nem értette, miért nem előbb szóltam neki, biztos tudott volna segíteni. De az igazság az, hogy én arra voltam kíváncsi, egyedül mire vagyok képes.

Ezzel akarsz felnőtként is foglalkozni?

– Szeretnék, igen, bár még nem tudom pontosan, milyen formában. De az biztos, hogy semmiképpen sem szeretnék elszakadni ettől a műfajtól.

A. I.